

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita, Et Gestis S. Francisci Xaverii È Societate Iesv Indiarvm Apostoli Libri Qvatvor

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1666

31. Bracmanum auctoritas fraudibus quæsitæ, & hypocrisi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10854

30

Bracmanes
qui corū Dijs
religio, scele-
ratissima vita.

Doctrinæ perfidiam publico odio exponebat, utcumque in illum afficerentur interius, venerabantur tamen, vel metu vel reuerentiâ tanquam sanctum, multamque in eum benevolentiam præferabant. Est Bracmanum genus apud Indos, & summè nobile, & præ alio quouis reuerendum, suis enim illis ex veteribus fabulis profitentur se fatu diuino progenitos, & illam hodièque paterni sanguinis à Dijs puram venam, sinceramque se ducere, nec est inter illos adeò vilis, & mendicus ut sceminam alterius quamquam regij generis suo coniugio dignetur: quem porrò stirpis suæ auctorem Deum iactent, retexendum est breuiter ex Theogonia ipsorum. Deorum itaque supremum faciunt Parabramam quendam, quod sonat apud illorum Sapientes, omni ex parte perfectum, rerum omnium fontem, existentem ab vno se, nullo alio auctore: hunc vero liberum à concretionè, cum sub hominum sensum venire non posset desiderio captum ostentandi sui, ut semel aspectabilis fieret, hominem fieri voluisse, atque hoc eodem desiderio filium concepisse quem ore pepererat, & Masum vocarat: post hunc alterum, quem pectore edidit: inde etiam tertium qui ventre prodierit; hunc quidem Bramam, illum Visum dixisse: hac prole triplici in lucem edita, in locum beatitatis suæ redisse, seipso ut ante fruiturum; prius tamen suo, filiis singulis in patrimonium assignato cælo ac priori quidem contiguum sub paradiso cælum tradidisse, cum summo in subiecta elementa imperio, ut ex iis corpora pro arbitratu componeret. Visno alterum cælum assignasse cum potestate administrandi mortalibus iuris, & quacumque pressis necessitate succurrendi. Bramam denique tertio donasse cælo, cum præfectura Sacrificiorum, rituum, omniumque ad religionem spectantium. Hos verò tres vnius corporis idolo tripiciti affingunt Deos, ut eadem ex stirpe ramos tres ortos significant; atque hi habentur in pretio, hi vocantur in preces, & in opem, nam Parabrama totus in sese collectus, suæque felicitate inuolutus inferiora hæc negligere creditur. Visnus igitur, inquit, millies in terras delapsus est ad instaurandas res hominum conuulsas & laceras, sed semper mutata specie, animantium diuersarum, vel mutilorum ac deformium hominum, quæ fuit Pagodum origo, deorum scilicet minorum, de quibus spurcissimas, & sceleratissimas metempsychoses fabulantur. Postremò Bramam cepit quoque cupido generis propagandi, factoque in hæc nostra descensu, stirpem Bracmanum progenit quæ infinito numero aucta est, ac licet omnes, natalium eadem ornet nobilitas; sed gradus varios in iis anorum claritas distinguit de gestione munerum illustris, quæ in successorum familias transeunt. Bracmanes ferè sunt, Indorum Reges; diuinis iuxta & humanis præsumt, regisque insignibus Bracmanum etiam notas iungunt, de quibus, & alijs ad religionis quam iactant stoliditatem spectantibus occurret aliàs commodiùs scribere.

31

Bracmanum
auctoritas
fraudibus
quæsitæ, &
hypocritæ.

31. Nunc iis ea est viuendi ratio, ut licet egeant, & opificio victum quarant, verum ob cælestem quam fingunt originem, & pro semi-Deis obseruentur, & pro Sanctis ob legem qua seuerissima, etsi reges fuerint, tenentur,

tenentur, abstinendi se carne, pisce, & animantibus, lacte solo, herbis, & fructibus vitæ. Caterum gentem sceleratiorem vix ullam sub cælo reperias; & si nullos Braçmanes habeat India, idololatram habitura sit neminem, vt scribit Xauerius cui fuit multum ac sapius cum iis depugnandum; potens apud reges eorum gratia; apud populum auctoritas; mille artes fallendi; coniuratissima inter se consensio; numeri multitudo, ipsæque aded apud Christianos nundinatus fauor, inexpugnabiles faciunt & aduersus Christum pro sua veteri superstitione impudenter audaces. Alebat Goa eiusmodi luem, sua illic sacra, ritus illic festorum suorum, coniugia, funera obibant palam, etiam viuicomburia vxorum cum maritorum cadauere; denique liberè idololatriam exercebant, & in eos, aiebat Xauerius, aptè quadrat illa Dauidis precatio, *De gente non sanctâ, ab homine iniquo & dolofo erue me*, Pascuntur idolorum sumptu; quàm versute, ac vafre decipiunt, tam opimè pinguescunt; vendunt pro mysteriis fabulas, quicquid fraudulenter cerebro cuderint, proiectè prædicant, dum ne à credulis sine lucro abscedant. Inter illa est persuasio, quâ simpliciori populo illudunt, Pagodes perindè vt homines edere, verum de cibis sibi appositis, probè conditis & calidis, solum ex iis qui exspirat florem naribus ducere, quod indè superest non tam esculentum, quàm esculenti cadauer, & corticem esse; id autem, nempè Deo sacrum, solis sibi ad vitum cedere, eo suas alunt familias, & quod mirifice attollunt, vnis ciborum affectionibus, seu accidentibus sustentantur. Pagodes effingunt, capacissimi ventris, & Gigantum in molem, ne ab cultoribus credantur paruo esse contenti, præsertim subtili, & stabili, quod vnum ex cibis haurire illos dicunt. Quamquam de hac sua versipelli fraude etiam mysterium fabricant, Diis videlicet, cum nihil sic orbe toto maius, statuendos esse quàm procerissimo corpore: quod si quo casu accisa & rara decurrant munera dicari Pagodibus solita; tum verò circum vicina cursare, denunciare illorum iras, minitari pœnas; sterilitatem, pestilentiam, bellum ab iis intentare, vel eorum præ fame discessum, quibus stolidi plebs miserè territata, egere manult cum suis familiis, quàm Deos suos cernere tristiores, aut perdere, & Sacerdotes eorum macilentos. Braçmanum alij vitam in Cænobiis agunt, interdum centeni; alij Iogorum nomine antiquæ anachoreseos simij, auia nemorum, & cauernas captant; arborum cauo, vel ferreis caucis se includunt; vel sub dio soli, procul degunt ab omni consuetudine, ad omnem ætus, & frigorum iniuriam nudi; cum certo annorum spatio truncorum instar, stultis occalluerint malis, & ferino aspectu euaserint, in vrbes tunc redeunt, vel peregrinantur vagi, seque populis ostentant, à quibus tanquam cælo missi magna excipiuntur veneratione. His quicquid nefarium vel ira, vel insana libido, vel dæmon suggererit, innocens habetur & ab culpâ purum, nec aliò planè illa spectat, vitæ in syluis, & rupibus feritas, quàm vt inde prodeant exlèges, omnique prorsus rationis, & naturæ iuro absoluti: Et verò ita viuunt vt videantur desertâ

ex solitudine maiores humanis videri voluisse, quò post in frequentia urbium per omne flagitiorum execrabiliu dedecus peiores bestiis viuerent. Quasi ad hoc tot annos coërcita fuerit voluptas, vt diurnâ fame proritata, nullo sensu pudoris, conscientia, aut metus in omnia scelera rabiosius debacchentur. Nemo enim miratur, nemini offensio- nem creat quicquid, alioqui nefandum patrauerint, cum nullis puten- tur peccatis obnoxij, eorûmque probrosa facinora meritum præmia censentur. Venire quin etiam in partem illorum dedecoris & turpitu- dinum; ab iis conuicio, iniuriâ, vulneribus peti, quamuis lethalibus, pie- tatis & sanctimonie quæstus est: hæc viuunt Bracmanes; docent verò nihilo saniora.

32

Arcana
Brachmanû
à Christianis
docta, & cõ-
trariis dog-
matis fœda-
ta.

32 Dant fateor literis operam, academias habent, auctoresque anti- quos, & libros poëticos ex palmæ foliis compactos: (quæ Indorum est carta) hi Philosophiæ naturalis, ciuilis, ac diuinæ continent do- cumenta; quæ si suscepero enarranda, vagabor extra propositum lon- gius, quanquam sunt aliqua publicæ curiositati minimè iniucunda. Deum vt vidimus primam vniuersorum agnoscunt causam, motores, & præsidēs naturæ totius genios, orbem conditum, animos immortales, pœnas, & præmia post mortem, vitæ probæ aut improbæ debita. Quæ fermè creduntur ex præco Codice de prompta, quem S. Thomæ discipu- lus scripserat; sed his paucis de alieno veris, falsa sua tam multa per- miscent, vix vt vnum ex mille sincerum efferant, cum sibi quisque fas autumet, quantum valuerit fingere, quicquid libuerit docere. Haudqua- quam tamen in iis rebus hoc audent, quas de futurâ post hanc vitâ, & de Deo norunt, sed has inuolabilis arcani Sacramento premunt, nec licet vel ipsis Doctoribus, nisi apud Doctores de iis agere. Ad extremum desinunt omnia in magicas incantationes (quarum sunt Magistri admo- dum solertes) in sacra dæmonum, in noua quotidie Pagodum simulacra, quæ caudata, cornuta, aspectu terribili, fœdâ membrorum conforma- tione, inducunt, plerumque belluina: sed quantum portentosa, tantò po- pulis sanctiora. Iam transmigrantium errorem animarum, turpitudines sequuntur nefariæ, solâ enim figurâ ab animantibus putant homines differre: ex quo illa item apud eos omnis generis bestiarum nosoco- mia sumptuosa, in quibus ægrota magna sollicitudine curantur. Sed nihil apud Indos augustius, nihil vaccâ religiosius: ipsi quoque Reges diuinitatis huius stercorebus pigmentorum vice se illinunt, iisdem incru- stant parietes, & solum inspergunt veluti balsamo, cuius odore incorru- ptum aiunt seruari animum & à palatiis principum, adibusque priuatis omne infortunium arceri: beatus verò quem asperferit Bracmanes ci- nere, de vaccæ ossibus confecto, quam sua manu cremauerit; sed longè nimirum beatior, qui vaccæ caudam tenens animam effarit: hoc sum- mum apud illos peccati omnis piaculum, hic funis, qui eductam è cor- pore animam, in vaccæ corpus, si digna fuerit, inducit; nisi enim viris præstantibus, id non conceditur, & hoc vitæ vel magnâ sanctitate, vel mortis